

תת"ע 5798/08/17 - מדינת ישראל נגד טל קינג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5798-08-17 מדינת ישראל נ' טל קינג
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

טל קינג

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי בדיון מחמת הספק.

1. לנאשם נרשם דוח שעניינו עצירת רכב באופן המהווה הפרעה לתנועה. הנאשם כפר במיוחס לו.
2. במסגרת פרשת התביעה העידה הגב' טל אברהם. העדה ציינה כי ערכה את הדוח לנאשם (ת/1) וסקיצה של הזירה (ת/2). לטענתה, הוזעקה לזירה בעקבות תלונה על הפרעה שנגרמה לתנועת כלי רכב למכון שטיפת מכוניות. העדה ניסתה לאתר את הנאשם ואף המתינה פרק זמן מסוים לצד הרכב ובסופו של יום רשמה לנאשם את הדוח. העדה אישרה כי הנאשם חנה בנתיב הימני וכי בנתיב השמאלי באותה דרך חנו כלי רכב (ע' 5 ש' 13-7). נתון זה עולה בבירור גם מת/2. הנאשם עימת את העדה עם גרסתו (שבשלב פרשת ההגנה גובתה גם בתמונות) לפיה כלי הרכב שחנו בימין הדרך עשו זאת שלא כדין, לצד אבני שפה הצבועים אדום - לבן, היינו לצד תמרור 818 האוסר כל עצירה או חנייה לצד אבני השפה אלא אם הדבר דרוש למילוי הוראות כל דין. העדה לא ידעה להשיב על כך. היא ציינה כי אינה זוכרת את המקום. היא גם לא זכרה אם הנאשם חנה במקום שבו הייתה החנייה אסורה עליו או מוגבלת (ע' 5 ש' 15-16). בהמשך, ולשאלתי, ציינה העדה "לא ציינתי אדום לבן" (ע' 5 ש' 22). העדה ציינה כי "אין לי תשובה" ו"יכול להיות שזה מה שקרה" (ע' 6 ש' 4-5) לשאלה אם מה שיצר את ההפרעה לתנועה לא הייתה (רק) העובדה שהנאשם חנה היכן שחנה אלא השילוב בין חניית הנאשם היכן שחנה לכך שכלי רכב אחרים חנו בנתיב הנגדי סמוך לאבני שפה אדום לבן. העדה לא שללה אפשרות כי כלי הרכב שחנו סמוך לאבני שפה אדום לבן עברו עבירה אחרת (ע' 6 ש' 7).
3. הנאשם העיד כי חנה במקום שבו לא היה כל סימון או תמרור האוסר או מגביל את אפשרותו לחנות.

דין והכרעה

4. אילו היה מוכח כי הנאשם החנה את רכבו במקום שיצר **כשלעצמו** הפרעה לזרימת התנועה היה מקום להרשיעו ללא היסוס בעבירה המיוחסת לו. בפועל לא זה מה שהוכח. הוכח - והדבר עולה בבירור מת/2 - כי בנתיב השמאלי של הדרך חנו שורת כלי רכב. העדה לא זכרה אם כלי רכב אלה חנו לצד אבני שפה אדום לבן, אם כי מתמונות שהציג הנאשם עולה כי כך הוא. במלים אחרות, הוכח כי כלי הרכב שחנו בנתיב הנגדי לנתיב בו חנה הנאשם עשו כן שלא כדין שכן אבני שפה אלה (תמרור 818) אוסרות, ככלל, עצירה או חנייה. מת/2 עולה כי מה שהפריע לזרימה חופשית של התנועה לא הייתה העובדה (כשלעצמה) שהנאשם חנה היכן שחנה אלא גם העובדה שבנתיב האחר חנו גם כלי רכב, כאמור שלא כדין, מה שהצר את רוחב הנתיב הפנוי והקשה על תנועה חופשית של כלי רכב.

5. ודוק: עדת התביעה בהגינותה לא שללה את האפשרות כי מה שהפריע למעשה לזרימת התנועה לא הייתה העובדה שהנאשם בחר לחנות היכן שחנה אלא שילוב הגורמים של מקום חניית הנאשם עם חניית כלי הרכב בצדה האחר של הדרך, שלא כדין ובניגוד לתמרור 818. כיוון שכך, מתקשה אני לקבל הנחה לפיה ראוי היה להאשים רק את הנאשם בעבירה בה הואשם בשעה שהוכח כי שורת כלי הרכב שחנו, לכאורה שלא כדין, בנתיב הנגדי לנתיב בו חנה הנאשם, תרמו באופן מהותי להצרת רוחב הדרך ולהפרעה לזרימת התנועה. זאת, יודגש, בשעה שלא הוכח כלל כי הנאשם חנה במקום אסור או מקום בו החנייה מוגבלת. בנסיבות אלה הבחירה בנאשם כאחראי בלעדי לגרימת העבירה יוצרת אי נוחות ופגיעה בתחושת הצדק. היא לוקה בשרירות מסוימת ובהיעדר רציונל ברור. יתר על כן, מכיוון שלא הוכח כי מעשה או מחדל של הנאשם הוא שגרם, באופן עצמאי ובלתי תלוי, להפרעה לזרם התנועה קיים קושי להטיל על כתפי הנאשם את מלוא האחריות לביצוע העבירה. מכל הטעמים האמורים מצאתי לזכות הנאשם מן המיוחס לו וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ח, 29 ינואר 2018, היעדר הצדדים

המזכירות תעביר עותק הכרעת הדין לצדדים